

Ο «ΣΙΝΤ» ΤΟΥ ΚΟΡΝΕΪΓ

ΑΠΟ ΤΟ Ε.Λ.Θ. ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ο θίασος του 'Εθνικού Λαϊκού Θεάτρου της Γαλλίας έγκαινιάσε προχθές πανηγυρικά στο θέατρο Κοτοπούλη τις παραστάσεις του με τον «Σιντ» του Κορνέιγ. Και με μόνη την έκλογή του έναρκτηρίου έργου του ο γαλλικός θίασος ήρθε να επιδεικνύει τις προγραμματικές έπαγγελίες του ΕΛΘ και του έμψυχωτή του Ζαν Βιλάρ για την ανανέωση του ποιητικού θεάτρου και για την ανάγκη της καθιέρωσης έκφραστικών τρόπων που ν' αναδεικνύουν το κύριο και το καίριο μιάς δραματικής συνθέσεως.

σας της προχθεσινής παραστάσεως του «Σιντ» ήταν η δόξα της συμβασιμής χρησιμοποίησι του σκηνοικού χώρου και η λιτότης, θά έλέγαμε, της αριστοτελικής «οψέως». Γιατί κατ' ούσιαν δέν υπήρχαν ντεκόρ και έξαρτήματα. Μόνο τα κοστούμια μαρτυρούσαν την εποχή και την ιστορικότητα των ηρωμένων. Και πολύ σωστά. Ούτε ο σκηνογραφικός φόρτος, ούτε η διακοσμητική φλυαρία δημιουργούν ατμόσφαιρα. Την ατμόσφαιρα μιάς παραστάσεως την δημιουργεί ο ήθοποιός με την ειλικρίνεια, την βέρμη, και τον παλμό του. Και ειλικρίνεια, βέρμη και

Οι Γάλλοι ήθοποιοί Ζαν Βιλάρ, Μονίκ Σωμέτ και Ζεράρ Φιλίπ χαιρετούν το κοινόν εις τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τοῦ «Σιντ».

δηλαδή τὸ κείμενο, τὸν Λόγο σὲ ὅλη τὴν ποικιλία τῶν ἀποχρώσεων καὶ τοῦ κάλλους του.

Καί, πράγματι, ὁ «Σιντ» τοῦ Κορνέιγ, τὸ πρῶτο χρονολογικά καὶ ἀξιολογικά, ἴσως, γνησίως γαλλικὸ δραματικὸ ἐπίτευγμα, ἡ πρώτη ὕστερα ἀπὸ τὶς μᾶλλον ἄγονες προσπάθειες τοῦ 'Αρντύ καὶ τοῦ Ροτρου δημιουργικὴ ἀφομοίωσις τῆς ἰσπανικῆς ἐπιδράσεως πάνω στὸ γαλλικὸ θέατρο τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος, δόθηκε προχθές μὲ μιά σκηνικὴν ἀριότητα ποὺ δικαιολογεῖ ἀπόλυτα τὸν ἐνθουσιασμό τῆς κριτικῆς καὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου γιὰ τὴν ποιοτικὴ ἀξία τῆς προσφοράς τοῦ 'Εθνικοῦ Λαϊκοῦ Θεάτρου τῆς Γαλλίας.

Ἡ ὑποδειγματικὴ παράστασις τοῦ «Σιντ» ποὺ εἶδαμε προχθές δέν εἶναι καρπὸς ἀτομικῶν ἐπιδόσεων σ' ἓναν ἐλεύθερο στίβο. Εἶναι καρπὸς πειθαρχίας. Εἶναι τὸ κατόρθωμα μιάς συντονισμένης διαδικτικῆς προσπάθειας ποὺ ἐξαρτᾶ ἀπὸ τὴν ὁμοιογένεια καὶ τὴν ὀργανικὴ συνοχὴ τοῦ συνόλου τὸν ρυθμὸ καὶ τὸ ὕφος μιάς παραστάσεως.

Ἀσφαλῶς, ὁ κ. Ζεράρ Φιλίπ ὡς Σιντ Καμπεαντόρ ἦταν μοιραῖο νὰ ἐντυπωσιάσῃ περισσότερο τὸ κοινόν τόσο μὲ τὴ φυσικὴ γοητεία, ὅσο καὶ μὲ τὸν πληθωρισμὸ τῆς φλογερῆς καλλιτεχνικῆς ἰδιοσυγκρασίας του. Χωρὶς ἀμφιβολία καὶ ὁ κ. Ζαν Βιλάρ ὡς θασιλιάς τῆς Καστίλλης ξεχώρισε μὲ τὸ ψυχολογημένο πρῶξιμο καὶ τὴ μοναδική του ἀρθρώσι. Τέλος καὶ ὁ κ. Ζαν Ντεσάν στὸ ρόλο τοῦ δὸν Ντιέγκο ξεπέρασε τὴν κοινὴ στάθμη μὲ τὴ σιγουρὴν ἀπόδοσί του. Ἀντιθέτως θὰ μπορούσε νὰ χη κανεῖς μερικὲς ἐπιφυλάξεις γιὰ τὴν κ. Μονίκ Σεμέτ (πριγκίπισσα) καὶ περισσότερες γιὰ τὴν κ. Σὺλβια Μονφόρ (Σιμέν). Ἐν τούτοις οἱ ἄλλωστε ἀναπόφευκτες ὕψομετρικὲς αὐτὲς διαφορὲς δέν ἐπηρέασαν τὴν ἰσορροπία κτὶ τὴν ἐνότητα τῆς παραστάσεως ποὺ διετήρησε ὡς τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειές τῆς τὴ γραμμὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐρμηνείας καὶ ἀνέδειξε τὴν ὁμοιογένεια καὶ τὴν ἐσωτερικὴ συνέπεια τοῦ συνόλου.

Θὰ ἦταν, βέβαια, ἀτοπὸ νὰ ἐκρίναμε τὸ πνεῦμα τῆς προχθεσινῆς ἐρμηνείας τοῦ «Σιντ». Οἱ Γάλλοι φιλοξενούμενοί μας, καλλιτέχνες ἀναμφισβητήτου κύρους, ἐρμηνεύοντας ἓνα ἡθικὸ πνευματικὸ προϊόν τους, ξέρουν καλύτερα ἀπὸ μᾶς τί ταιριάζει περισσότερο ἢ λιγώτερο στὸ φυλετικὸ χαρακτῆρα καὶ στὴν ἐθνικὴν εὐαισθησία τους καὶ τί στέκεται περισσότερο ἢ λιγώτερο στὴ θεατρικὴ τους παράδοσι. Γι' αὐτὸ διαπιστώνουμε ἀπλῶς αὐτὸ τὸ πνεῦμα ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιά συνειδητὴ τάσι ρεαλιστικῆς προσνειώσεως, ἀπὸ μιά προγραμματικὴ προσπάθεια μετρίασμοῦ τοῦ ρητορικοῦ στόμφου ποὺ διακρίνει τὴν κλασσικὴ, τὴν πατροπαράδοτὴ ἀπαγγελία τῶν ἐταίρων τῆς «Γαλλικῆς Κωμωδίας» μὴν ἀπαγγελία ποὺ διατηρεῖ ρυθμικὸ βάδισμα καὶ τὶς κανονικὲς τομές τοῦ ὁμοιοκαταλήκτου στίχου εἰς βάρος, πολὺ συχνά τῆς φυσικῆς ροῆς τοῦ λόγου.

Αὐτὸς ὁ ρητορικὸς στόμφος κι' αὐτὸ τὸ «μορτελάρσμα» τοῦ στίχου ἔλειπαν ἀπὸ τὴν προχθεσινὴν παράστασι τοῦ «Σιντ». Ὡστόσο οἱ λαμπροὶ καλλιτέχνες τοῦ ΕΛΘ, ξέροντας πόση ἀπόστασι χωρίζει τὸν ποιητικὸ ρεαλισμὸ ἀπὸ τὴν ὁμότητα τοῦ δογματικοῦ νατουραλισμοῦ, ἀπέφυγαν τὸ ὁλοκληρωτικὸ σπάσιμο τοῦ στίχου πρὸς χάριν μιάς «φυσικότητος» ποὺ σὲ τελευταίαν ἀνάλυσι θὰ κατέστρεφε τὸν ὕψηλὸ τόνο τοῦ λόγου καὶ θὰ μετέβαλε τὸ ποιητικὸ κείμενο τοῦ Κορνέιγ σὲ τρέχουσα καθημερινὴν ὁμιλία.

Ἕνα ἄλλο ἀξιοσημείωτο γνώρι-

παλμός ἦταν οἱ οὐσιαστικοὶ παράγοντες τῆς ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ποὺ ἐσημείωσε προχθές ὁ γαλλικὸς θίασος τοῦ ΕΛΘ μὲ τὴν παράστασι τοῦ «Σιντ».

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ